

al carrer encara estava sotmès al temible Tribunal de Orden Públic, es tractava d'una lliure i festiva ocupació de l'espai públic, sota consignes de música i color i llibertat. De fet, allò que no era ni celebració ni espectacle, tenia nom propi, era un *happening*. Ràpidament Dalí va entendre que una cosa semblant protagonitzada per ell, com una mena d'apoteosi insòlita, li podia ser útil com a escena final de la darrera pel·lícula en què Dalí treballava aleshores, "Viaje a la Alta Mongolia" encarregat per la T.V. Alemanya.

Dalí va contactar amb Granollers, i més concretament, amb **Joan Illa** que ja havia organitzat el primer *happening* i a qui ja coneixia. Granollers no havia perdut l'entusiasme, el record del primer *happening* era ben viu i l'atmosfera era propícia a un altre esdeveniment. Segons sembla, tot fou molt ràpid: les idees brollaven del cap d'en Dalí gairebé sense aturador: va demanar la presència d'un ramat de bous que circulessin en llibertat, un centenar de xinesos, però millor si n'hi havia un miler, dotze grans pancartes amb el dibuix

Califòrnia, que acompanyaven al pintor, ben secundat per unes senyorettes més o menys vestides de muses, les pancartes amb el bolígraf dibuixat i d'altres amb el rètol "Alta Mongolia" es van fer ben visibles, les mangueres, els bidons plens de pintura i la gran tela de la Porxada eren a punt; hom va decidir, per raons de seguretat i de sentit comú, protegir el ramat de bous amb l'ajut de tanques municipals. L'agència EFE es va encarregar de donar la notícia i molts mitjans de comunicació, entre els quals, el NODO, van acudir a Granollers. No cal dir que hi va anar també molta gent encuriosida per la possibilitat d'estar a prop del singular personatge.

Dalí havia anunciat que acudiria disfressat de Gioconda, que ballaria una sardana acompanyat d'una cobla i que realitzaria una gran pintura mural. De fet, i de nou, les coses van esdevenir de forma aproximada a allò previst en un primer moment per transformar-se en un autèntic *happening* al cap de poc temps. El pintor va arribar a Granollers més tard de les sis de la tarda, hora anunciada

d'un bolígraf dissenyat per ell, una cobla sardanista, "La Verneda", situada damunt d'un podium en el qual pretenia ballar una sardana, quatre grans bidons dotats de motors i plens de pintura de color groc, negre i blanc, acoblats a vuit mangueres que devien actuar com a pinzells en la realització d'una gran pintura mural de 5 x 10 metres instal·lada a la Porxada, va demanar també que els assistents anessin una mica disfressats, com si fossin "xinos". També volia que un helicòpter sobrevoles la plaça tirant sardines i màquines d'escriure ...

Per a la tarda del dia 19 d'agost, moltes coses, gairebé totes les sol·licitades per Dalí, eren a punt. Certament, les idees del pintor eren bones, però en alguns temes, la realitat es va imposar a la seva fantasia. Es va descartar l'ús de l'helicòpter sol·licitat que afortunadament, ja no va llençar sardines ni màquines d'escriure sobre la gent, tot i que mesos més tard, Dalí va recuperar la idea de l'abocament de les sardines i la va realitzar a Port-Lligat. No hi van acudir els cent xinesos desitjats, sinó solament els dos, veïns de

per l'inici del *happening* (retard naturalment premeditat), perfectament ben vestit (fins i tot, no calçava espadenyes) duia un barret de copa emmascarat amb el rostre de la Gioconda i una referència als calaixos oberts de la seva versió de l'escultura clàssica "Venus", l'acompanyaven dos xinesos, una model nordamericana, i un conjunt de noies suposadament vestides a la manera clàssica. Amb dificultat va accedir al pòdium, però va ser impossible organitzar la cobla i la ballada de sardanes, Kaisik Wong, un dels dos xinesos, va iniciar amb cautela el primer traç de pintura a cop de manguera sobre la gran tela, fou el tret de sortida. Dalí no va pintar, contràriament a allò que hom esperava; sembla que no hi va insistir a causa del seu estat de salut i del pes de l'artefacte-pinzell. De fet també li va impedir l'actuació en solitari la gran quantitat de gent que va acudir a l'espai de la Porxada, evidentment insuficient per a donar cabuda a prop de tres mil persones. Tanmateix sembla que no el va disgustar l'abundant concurrència, ben al contrari.

L'inici de l'acte: L'arribada, el cotxe del pintor precedit per les mo-